

Sygn. akt I C 407/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : sędzia Julita Preis

Protokolant: -----

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2021 roku w Chełmnie na posiedzeniu niejawnym

spraw z powództwa (...) spółki z o.o. S.K.A. z siedzibą w T.

przeciwko TUZ Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z o.o. S.K.A. z siedzibą w T. kwotę 3563,95 zł (trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od następujących kwot :

- od kwoty 3263,95 zł od dnia 05 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 300,00 zł od dnia 31 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 927,61zł (dziewięćset dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z tytułu kosztów procesu.

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Chełmnie z tytułu części nieuiszczonych kosztów sądowych.:

- od powódki (...) spółki z o.o. S.K.A. z siedzibą w T. kwotę 25,63 zł (dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt trzy grosze)

- od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 76,15 zł (siedemdziesiąt sześć złotych piętnaście groszy).

Sędzia Julita Preis

Sygn. akt I C 407/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 stycznia 2020 r. powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w T. wniosła o zasądzenie od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 4.763,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 4.463,62 zł od dnia 5 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300,00 zł od dnia 31 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych. Wniosła również o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 31 października 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. model (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Szkada została zgłoszona pozwanemu, który przyjął za nią odpowiedzialność. Na podstawie umowy cesji wierzytelności powódka nabyła od poszkodowanego zdarzeniem J. C. wierzytelności, jakie przysługiwały mu z tytułu naprawy pojazdu, o czym pozwany został zawiadomiony. W dalszej części wskazano, iż rzeczywista wysokość szkody została przez powódkę ustalona na podstawie opinii sporządzonej na jej zlecenie przez niezależnego i certyfikowanego rzeczoznawcę, który wskazał, iż pozwany obliczył wartość naprawy pojazdu jedynie na kwotę 10.070,73 zł z uwagi na zastosowanie nieuprawnionych potrąceń amortyzacyjnych, zaniżenie kosztów robocizny i lakierowania, zastosowanie części zamiennych słabej jakości oraz brak uwzględnienia innych części, które podlegały wymianie. Prawidłowo ustalona wartość naprawy powinna wynosić 17.587,93 zł. Jako, że poszkodowanemu wypłacono świadczenie w kwocie 10.070,73 zł oraz po wezwaniu do zapłaty powódce dodatkowo kwotę 3.035,58 zł, powódka dochodzi zapłaty kwoty 4.462,62 zł stanowiącej różnicę pomiędzy łączną kwotą wypłaconą, a prawidłowo wyliczonym kosztem naprawy, powiększoną o koszt wykonania opinii rzeczoznawcy w kwocie 300,00 zł. W zakresie roszczenia odsetkowego powódka wskazywała, iż domaga się ich zasądzenia od kwoty 4.463,62 zł od dnia 5 grudnia 2019 r. mając na uwadze upływ 30 dniowego terminu na wypłatę odszkodowania od momentu zawiadomienia pozwanego o zdarzeniu, natomiast od kwoty 300,00 zł od dnia 31 grudnia 2019 r. jako dnia następnego po upływie dnia, w którym powódka wezwała ostatecznie pozwanego do zapłaty (k. 1-3 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 kwietnia 2020 r. ((...)) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 30 akt).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany w terminie wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty z dnia 22 kwietnia 2020 r. w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma potwierdził, iż prowadził postępowanie likwidacyjne dotyczące naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...) oraz ustalił i wypłacił kwotę odszkodowania w wysokości 10.070,73 zł, a następnie dopłacił kwotę 3.035,58 zł. Wskazał, iż przedmiotowa szkoda winna zostać rozliczona jako szkoda całkowita. Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła bowiem 15.400 zł, a koszt naprawy pojazdu przekracza powyższą kwotę. Wartość pozostałości wynosiła 5.700 zł. Pozwany wypłacił zatem powódce kwotę wyższą niż kwota należnego odszkodowania. Naprawa pojazdu marki H. o nr rej. (...) byłaby nieuzasadniona ekonomicznie. Pozwany zakwestionował również roszczenie co do zasady, jak i co do wysokości. Odnosząc się do kosztów prywatnej ekspertyzy podniósł, iż poszkodowany zawierając z powodem cesję wierzytelności nie zawarł postanowienia dotyczącego przeniesienia prawa do sporządzenia opinii technicznej, ani nie przeniesiono prawa do dochodzenia tej kwoty. Nadto wskazał, iż powód niesłusznie domaga się zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji, gdyż przelew wierzytelności został dokonany w dniu poprzedzającym poniesienie kosztu prywatnej kalkulacji. W dacie przelewu przeniesiona wierzytelność nie obejmowała kosztów prywatnej kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu, bowiem koszty te powstały dopiero po nabyciu wierzytelności. Koszt ten został poniesiony przez powódkę w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Powódka wyceniła więc – pod kątem opłacalności – wierzytelność, którą zamierzała nabyć przed podjęciem decyzji o jej zakupie. Nie stanowią one zatem normalnego następstwa szkody, skoro są związane ściśle i wyłącznie z działalnością powoda. Pozwany zakwestionował także roszczenia odsetkowe (k. 35-37 akt).

Wniesienie sprzeciwu skutkowało utratą mocy nakazu zapłaty w całości wobec czego Sąd skierował sprawę do rozpoznania w trybie postępowania uproszczonego. Sprawa została zatem zakreślona w rep. Nc i wpisana do rep. C pod niniejszą sygnaturą (k. 47 akt).

Odpowiadając na zobowiązanie Sądu, powódka pismem procesowym z dnia 6 lipca 2020 r. podtrzymała w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnosząc się do zarzutów pozwanego, podniosła w przedmiotowej sprawie nie doszło do zaistnienia szkody całkowitej, bowiem przedstawiona przez pozwanego kalkulacja nie została wykonana prawidłowo. Do jej wyliczenia zostały przyjęte bowiem bezzasadnie ujemne korekty wartości pojazdu i nie została

uwzględniona korekta dodatnia wartości pojazdu z tytułu jego przebiegu. Prawidłowo obliczona wartość pojazdu przed szkodą wynosi 18.900 zł, a zatem żądana przez powódkę kwota nie jest wyższa niż wartość pojazdu przed szkodą. Nadto w ocenie powódki, wykonanie przez nią wyceny szkody pozostaje w adekwatnym związku ze szkodą, bowiem została ona wykonana wyłącznie w celu dokładnego oszacowania roszczenia przez certyfikowanego rzeczoznawcę, co miało także zapobiec zwiększeniu rozmiaru szkody poprzez uniknięcie kosztów postępowania sądowego. Powódka na podstawie umowy cesji nabyła od poszkodowanego wszelkie prawa do odszkodowania w tym także uprawnienia do wykonania profesjonalnego wyceny przedmiotowej szkody. Gdyby pozwany prawidłowo wyliczył wartość odszkodowania, to dodatkowa wycena nie byłaby konieczna. Powódka wskazała także, iż w celu ugodowego zakończenia sprawy jest w stanie obniżyć swoje roszczenie o 15% (k. 42-44 akt).

W pismach procesowych z dnia 5 marca 2021 r. i 8 marca 2021 r. strony podtrzymały dotychczas zaprezentowane stanowiska, a powódka dodatkowo przedłożyła spis kosztów procesu (k. 124-125 i 128 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 października 2019 r. w T. na skrzyżowaniu ulic (...) o godz. 11:53 doszło do zdarzenia drogowego – nieprawidłowej zmiany pasa ruchu przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...), w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. (...) o nr rej. (...). W pojeździe uszkodzeniu uległa jego prawa strefa : błotnik przedni, drzwi przednie i tylne , które uległy trwałemu zdeformowaniu , błotnik tylny został głęboko zarysowany i miejscowo odkształcony , zderzak przedni i tylny zostały zarysowane oraz fartuch nadkola przedniego został trwale odkształcony . Nie doszło natomiast do żadnych uszkodzeń błotnika tylnego prawego.

Sprawca kolizji był ubezpieczony przez pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdu. Poszkodowany J. C. zgłosił szkodę pozwanemu dnia 4 listopada 2019 r. Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Uprawniony pracownik pozwanego przeprowadził oględziny pojazdu , nie stwierdził aby jakakolwiek z uszkodzonych części była częścią nieoryginalną i sporządził kalkulację kosztów naprawy. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił J. C. odszkodowanie za naprawę pojazdu w łącznej wysokości 10.070,73 zł. O wysokości odszkodowania ubezpieczyciel poinformował pismem z dnia 29 listopada 2019 r.

/Okoliczności bezsporne, a nadto dowody: akta szkodowe nr (...) na płycie CD – k. 42 akt , opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego R. J. – k. 78-99 akt /

W dniu 12 grudnia 2019 r. J. C. (Cedent) zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w T. (Cesjonariuszem) umowę przelewu wierzytelności w postaci wszystkich wierzytelności jakie przysługują mu z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki H. model (...) o nr rej. (...), należnego w związku ze zdarzeniem z dnia 19 listopada 2019 r. (nr akt szkodowych (...)) od TUZ (§ 1). W § 2 umowy Cedent oświadczył, iż łączna suma odszkodowania jaką otrzymał w związku ze szkodą, o której mowa w § 1 wyniosła do dnia zawarcia umowy 10.070,73 zł.

/Dowody: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 1 – k. 11-16 akt,/

Powódka – (...) Sp. z o.o. S.K.A. nie zgadzając się z kalkulacją naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...) określoną przez pozwanego zleciła sporządzenie wyceny naprawy pojazdu prywatnemu rzeczoznawcy Ł. W.. Zgodnie z wykonaną dnia 13 grudnia 2019 r. kalkulacją przez rzeczoznawcę wysokość należnego odszkodowania w związku z zaistniałą szkodą pojazdu marki H. model (...) o nr rej. (...) powinna wynosić 17.587,93 zł.

/Dowód: kalkulacja naprawy nr 21/12/2019 – k. 17-20 akt/

Koszt sporządzenia kosztorysu naprawy przez rzeczoznawcę Ł. W. wyniósł 300,00 zł, który został poniesiony przez powódkę dnia 13 grudnia 2019 r.

/Dowód: rachunek nr (...) – k. 21 akt, potwierdzenie operacji – k. 22 akt/

Pismem z dnia 16 grudnia 2019 r. powódka za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7.817,20 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma. W treści pisma wskazano, iż roszczenie wynika z nabycia wierzytelności przez (...) sp. z o.o. S.K.A. od J. C. – poszkodowanego w zdarzeniu z dnia 31 października 2019 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki H. o nr rej. (...) i stanowi różnicę pomiędzy wypłaconą kwotą odszkodowania, a prawidłowo obliczonym kosztem naprawy uszkodzonego pojazdu tj. 7.517,20 zł, powiększoną o koszt wykonania opinii przez rzeczoznawcę w wysokości 300 zł. Powódka poinformowała także pozwanego o przelewie wierzytelności.

W odpowiedzi, pozwany w piśmie z dnia 13 stycznia 2020 r. wskazał, iż po ponownej analizie akt sprawy zweryfikowano dostarczoną kalkulację naprawy do kwoty 13.124,31 zł, a zatem tytułem dopłaty odszkodowania przekazuje kwotę w łącznej wysokości 3.053,58 zł na rachunek bankowy powódki. Odnosząc się do żądania kosztów sporządzonej oceny technicznej wskazał, iż szkoda z tego tytułu w majątku poszkodowanego nie istniała i nigdy później nie zaistniała, bo to nie poszkodowany zlecił jej sporządzenie.

/Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 8 akt, zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności – k. 9 akt, pisma z dnia 13 stycznia 2020 r. wraz ze zweryfikowanym kosztorysem naprawy – k. 23-28 akt, akta szkodowe nr (...) na płycie CD – k. 42 akt /

Koszt naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...) po kolizji z dnia 31 października 2019 r. przy użyciu części oryginalnych, oznaczonych logo producenta pojazdu wynosi 16.388,26 zł. Części zamienne alternatywne, których użycie mogłoby pozwolić na przywrócenie ww. pojazdu do stanu sprzed szkody, nie były dostępne na rynku. Do kalkulacji przyjęto średnie stawki za 1 roboczogodzinę na poziomie 110 zł za prace blacharsko – montażowe i lakiernicze. Z uwagi na istniejące i ujawnione w czasie oględzin pojazdu H. model (...) o nr rej. (...) przeprowadzonych przez przedstawiciela pozwanego pęknięcie zderzaka przedniego i uszkodzenia powłoki lakierowej tego elementu co do kosztów lakierowania zderzaka przyjęto potrącenie w wysokości 50 %.

Wartość rynkowa ww. pojazdu marki H. model FR-V o nr rej. (...) na dzień zaistnienia szkody wynosiła 16.800 zł. Przy określeniu wartości rynkowej pojazdu w stosunku do wartości bazowej – 16 850,00 zł zostały zastosowane korekty dodatnie : za przebieg o 27% niższy od przebiegu normatywnego , za wyposażenie dodatkowe pojazdu przy uwzględnieniu jego amortyzacji , za ogumienie , za datę pierwszej rejestracji oraz korekty ujemne : za wcześniejsze nietechnologicznie naprawy blacharsko – lakiernicze błotnika tylnego prawego i progu prawego oraz za uszkodzenia bez związku ze szkodą - pęknięcie zderzak przedniego .

Pojazd w stanie po szkodzie przedstawiał wartość 7.200 zł.

/Dowód: opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego R. J. – k. 78-99 akt/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów bezspornych, a także w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez stronę przeciwną, a także w oparciu o: akta szkodowe pozwanego nr (...) (na płycie CD) oraz opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego R. J..

Opinię biegłego Sąd uwzględnił w całości, bowiem była zupełna, jasna, rzeczowa i wykonana przez osobę dysponującą wymaganymi, specjalistycznymi kwalifikacjami, a nadto nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał swoją legitymację procesową, a także

fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanemu. W wyniku umowy przelewu wierzytelności zawartej dnia 12 grudnia 2019 r. wraz z załącznikiem nr 1 powódka nabyła wszelkie wierzytelności jakie przysługiwały J. C. z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki H. model (...) o nr rej. (...), należnego w związku ze zdarzeniem, będącym przedmiotem postępowania oznaczonego nr akt szkodowych (...). Okoliczność ta nie była zresztą co do zasady kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, że materialno – prawną podstawą roszczeń powoda był art. 822 § 1 k.c. zgodnie, z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.).

Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 t.j.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 powyższej ustawy, ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy). Skoro zatem doszło do zderzenia dwóch pojazdów mechanicznych, to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak wynika z art. 436 § 2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła kwoty odszkodowania tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, pomniejszonych o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, bowiem w toku postępowania likwidacyjnego uznał roszczenie wypłacając J. C. odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu w kwocie 13.124,31 zł. Spór między stronami dotyczył wysokości kosztów naprawy pojazdu ponad kwotę przyznaną. W ocenie pozwanego roszczenie jest niezasadne, bowiem przedmiotowa szkoda winna zostać rozliczona jako szkoda całkowita, a pozwany wypłacił powódce kwotę wyższą niż kwota należnego odszkodowania. Pozwany zakwestionował także zasadność zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy wskazując, iż poszkodowany zawierając z powodem cesję wierzytelności nie zawarł postanowienia dotyczącego przeniesienia prawa do sporządzenia opinii technicznej, ani nie przeniesiono prawa do dochodzenia tej kwoty, a koszt ten został poniesiony przez powódkę w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej – zatem nie stanowi on normalnego następstwa szkody, skoro są związane ściśle i wyłącznie z działalnością powódki.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczoną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do pierwotnego wierzyciela (J. C.) uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III (...), (...), którą aprobuje orzekający w niniejszej sprawie Sąd: „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824⁽¹⁾ § 1 k.c., który

stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W celu rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i ustalenia jakie są uzasadnione technicznie i ekonomicznie koszty naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu w związku ze zdarzeniem drogowym, które miało miejsce dnia 31 października 2019 r., a także jaka była wartość ww. pojazdu przed i po szkodzie, niezbędnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego R. J..

W pierwszej kolejności w odniesieniu do ustalenia jaki jest rodzaj szkody wskazać należy, iż obecnie orzecznictwo sądów dotyczące określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu, które w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. można by uznać za nadmierne dla zobowiązanego, a które tym samym pozwalałoby na stwierdzenie, iż szkoda która zaistniała jest szkodą całkowitą – jest jednolite i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. W ramach likwidacji szkody z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za nadmierne należy uznawać te koszty naprawy, które przekraczają 100% wartości rynkowej pojazdu sprzed powstania szkody (tak Sąd Najwyższy orzekł m.in. w: wyroku z dnia 1 września 1970 r., sygn. akt (...); wyroku z dnia 13 grudnia 1988 r., sygn. akt (...); wyroku z dnia 29 stycznia 2002 r., sygn. akt (...)). To stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r. w sprawie o sygn. akt (...), (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. w sprawie o sygn. akt (...), (...)). Należy wskazać, iż żadna ze stron nie kwestionowała sporządzonej przez biegłego opinii, a zatem i sposobu wyliczenia przez niego zarówno wysokości kosztów naprawy pojazdu jak i jego wartości przed szkodą – w tym wszelkich elementów, które zwiększały i zmniejszały wysokość tej kalkulacji. Wnioski sformułowane w opinii przez biegłego dały zatem podstawę do uznania, iż w niniejszej sprawie nie wystąpiła szkoda całkowita pojazdu, bowiem określone przez biegłego koszty naprawy nie przekraczały ustalonej również przez niego wartości pojazdu w stanie przed szkodą. Biegły ustalił, iż wartość samochodu marki H. o nr rej. (...) przed szkodą z dnia 31 października 2019 r. wynosiła 16.800 zł i jest wyższa od także przez niego ustalonych kosztów naprawy tego pojazdu wynoszący 16.388,26 zł. Z tego względu Sąd przyjął, wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztom naprawy z użyciem rodzaju części wskazanych przez biegłego w treści sporządzonej opinii. Mając powyższe na uwadze, tytułem odszkodowania, na rzecz powódki należało zasądzić równowartość ekonomicznie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...) (16.388,26 zł), pomniejszoną o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania zarówno na rzecz poszkodowanego jak i powódki tj. 13.124,41 zł (10.070,73 zł + 3.053,58 zł), co daje kwotę 3.263,95 zł.

Odnosząc się natomiast do żądania kwoty 300,00 zł tytułem kosztu wykonania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę, to zauważyć należy, że zgodnie treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r. (...), (...), którą Sąd orzekający podziela, poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W uzasadnieniu przywołanej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w razie zlecenia ekspertyzy przez cesjonariusza wierzytelności odszkodowawczej okoliczności miarodajne do ustalenia istnienia związku przyczynowego odnoszą się do cesjonariusza. Roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy stanowi własne roszczenie, które ma oparcie w nabytym roszczeniu i w jego dynamice. Podobnie jak w odniesieniu do poszkodowanego, który zlecił opinię, wymagane jest uwzględnienie z punktu widzenia konieczności i racjonalności poniesionych wydatków, a w szczególności to, czy cesjonariusz prowadzi działalność gospodarczą obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych. Zwrot kosztów będzie uzasadniony wówczas, gdy opinia służy bezpośrednio dochodzeniu roszczenia o odszkodowanie wcześniej przez poszkodowanego, a następnie przez cesjonariusza, nie jest zaś powiązana wyłącznie z umową cesji, np. w celu oceny ryzyka, jakie wiąże się z nabywaną wierzytelnością. W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 29 maja 2019 r. (...), (...), Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż prowadzenie przez cesjonariusza działalności gospodarczej obejmującej nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych nie wyłącza a limine możliwości dochodzenia przez niego od ubezpieczyciela równowartości kosztów zleconej ekspertyzy, to jednak w sposób istotny wpływa na ocenę

przysługiwania mu takiej możliwości. Wskazał przy tym, że nie mogą być uznane za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i nie mogą wejść w zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wydatki na ekspertyzy zlecone przez cesjonariusza osobie trzeciej, które służą ocenie opłacalności cesji.

W realiach niniejszej sprawy ekspertyza została zlecona przez powódkę i wykonana po dokonaniu zakupu wierzytelności, a więc zlecona czynność nie wiązała się z oceną opłacalności cesji, która miała miejsce wcześniej. Brak jest zatem dowodu świadczącego, iż opinia prywatna została sporządzona przed nabyciem przez powódkę wierzytelności. Co więcej pozwany nie wykazał, że powódka na datę zakupu wierzytelności była certyfikowanym rzeczoznawcą bądź zatrudniała takie osoby oraz miała dostęp do programów rozliczeniowych mogących służyć do poprawnej oceny wypłaconego odszkodowania (tak też wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 22 stycznia 2015 r., (...), (...)). Nie można zatem powódce czynić zarzutu i obciążać ją negatywnymi konsekwencjami działań związanych z tym, że przed wystąpieniem na drogę sądową starała się upewnić co do zasadności i wysokości swoich roszczeń i w oparciu o uzyskaną ekspertyzę wystosowała do pozwanego wezwanie z dnia 16 grudnia 2019 r. (k. 8 akt) .

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu zasadne jest roszczenie powódki także o zwrot kosztów dokonanej prywatnej wyceny rzeczoznawcy. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1975 r. Sąd ten uznał zasadnie, iż „dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.)”. W rozstrzyganej sprawie wysokość tej należności i poniesienie tych kosztów wynika jednoznacznie z rachunku dołączonego przez stronę powodową z dnia 13 grudnia 2019 r. wraz z potwierdzeniem operacji. Niewątpliwie koszty wyceny pozostają w związku przyczynowym ze szkodą. Gdyby powódka nie sporządziła prywatnej opinii nie byłby w stanie ustalić, czy istotnie strona pozwana w sposób prawidłowy wyliczyła koszty naprawy. Nadto doświadczenie życiowe podpowiada, że stawka zastosowana przez (...) Ł. W. za wykonanie prywatnej ekspertyzy nie była wygórowana.

Uwzględniając powyższe, zasadnym jest także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 300,00 zł tytułem zwrotu kwoty uiszczonej przez powódkę za wykonanie niezależnej opinii rzeczoznawcy. Łącznie zatem do dopłaty przez pozwanego pozostaje kwota 3.563,95 zł (3.263,95 zł + 300,00 zł), którą Sąd zasądził w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałej części powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w wysokości ustawowej od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wymagalność ta nadchodzi, co do zasady w dniu następującym po okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych). W niniejszej sprawie powódka żądała zasądzenia odsetek od kwoty 4.463,62 zł od 5 grudnia 2019 r. jako dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu na zapłatę odszkodowania od dnia zawiadomienia pozwanego o zdarzeniu, natomiast od kwoty 300,00 zł od dnia 31 grudnia 2019 r. jako od dnia następnego po upływie dnia, w którym powódka wezwała ostatecznie pozwanego do zapłaty. Tak sformułowane żądanie, należy w ocenie Sądu uznać za zasadne. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powódka żądała kwoty w łącznej wysokości 4.763,62 zł, a zasądzono na jej rzecz kwotę 3.563,95 zł należało uznać, iż wygrała sprawę w 74,81%. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, które wyniosły 1.717 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 t.j.) w wysokości 900 zł oraz 400 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie dla biegłego. W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu

brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia jako niezbędnego kosztu dochodzenia roszczenia dodatkowej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa substytucyjnego wskazanej w zestawieniu kosztów przedstawionym w piśmie procesowym pełnomocnika powódki z dnia 05 marca 2021 r. Zgodnie bowiem z art. 98 § 3 k.p.c. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Koszty procesu po stronie pozwanego wynosiły łącznie 1.419 zł i stanowiły koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone także na podstawie § 2 pkt 3 ww. rozporządzenia, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 502 zł (400 zł + 102 zł) tytułem uiszczony zaliczki. Wobec tego, jak wskazano powyżej, iż powódka wygrała sprawę w 74,81% i należał jej się zwrot poniesionych kosztów procesu w kwocie 1.284,65 zł (1.717 zł x 74,81%), pozwanemu natomiast, który wygrał w 25,19% należał się zwrot kosztów w wysokości 357,04 zł (1.419 zł x 25,19%). Kompensata powyższych kosztów dała kwotę 927,61 zł (1.284,65 zł – 357,04 zł), którą Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki.

Zgodnie z treścią art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 t.j.), w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. W niniejszej sprawie pozostały niepokryte koszty stanowiące koszty wynagrodzenia biegłego za sporządzoną opinię w kwocie 101,78 zł (1.003,78 zł – 502 zł – 400 zł = 101,78 zł), które tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. obciążył tymi kosztami strony w stosunku, w jakim każda ze stron proces przegrała. W pkt IV tiret pierwsze nakazał zatem pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 25,63 zł (101,78 zł x 25,19%), a od pozwanego – w pkt IV tiret drugie – kwotę 76,15 zł (101,78 zł x 74,81 zł).

Sędzia Julita Preis